

ĐẾN MUÔN ĐỜI CON CA KHEN THIÊN CHÚA

Ơn gọi phục vụ THIÊN CHÚA với con tim trong-trắng toàn-vẹn tựa như hạt giống THIÊN CHÚA Nhân Lành gieo vào lòng người. Bốn phận con người là khám phá, vun trồng và không được "bóp-nghẹt". Bởi vì, cho dầu bé nhỏ và mỏng-mảnh, nếu được chăm sóc kỹ lưỡng, ơn gọi sẽ trở thành cây cao to lớn mang lại dồi dào hoa trái thánh thiện. Sau đây là hành trình ơn gọi của một nam tu sĩ dòng Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm.

"Đến muôn đời con sẽ ca khen lòng từ bi THIÊN CHÚA". Đó là tiếng thở than con tim tôi trong lúc này, khi tôi bắt đầu kể lại câu chuyện ơn gọi trong cuộc đời tôi. Đó cũng là lòng tri ân chân thành nhất của hồn tôi khi đối diện với nét đẹp cao cả và Tình Yêu nhân hậu vô bờ của THIÊN CHÚA. Tôi không thể làm khác hơn là cúi đầu khiêm tốn nhận ra cái nhỏ-bé cái khốn-cùng của riêng tôi và sẵn sàng để cho THIÊN CHÚA

chiếm hữu. Bởi vì Ngài là "Đấng vô song tuyệt mỹ, nét duyên tươi thắm nở môi Ngài" (Thánh vịnh 45 câu 3).

Xét cho cùng, mỗi ơn gọi tu dòng chính là sự tỏ hiện lòng nhân lành của THIÊN CHÚA đối với một linh hồn Ngài tuyển chọn, ngay cả "trước khi thế giới được tạo thành"! Đây là cuộc tỏ hiện hoàn toàn tự do của Tình Yêu vô biên. Đối lại, Tình Yêu vô biên cũng đòi hỏi thọ-tạo phải đáp trả cân xứng, cách hoàn toàn tự do và tin tưởng nơi Đấng đã phán: "Thầy là đường là sự thật và là sự sống" (Gioan 14,6). Chính Ngài cũng nói với kẻ được gọi rằng: "Phần con, hãy đến và theo Thầy" (Matthêu 19,21).

Ơn gọi tu trì chớm nở nơi tôi ngay thời niên thiếu. Là cậu bé tinh-nghịch năng-nổ, tôi nuôi dưỡng niềm ngưỡng mộ khôn cùng đối với các Linh Mục, các chú giúp lễ và các màu sắc trang phục dùng trong phụng vụ. Tôi rất thích bắt chước và lập lại các cử điệu của vị Linh Mục khi ngài cử hành Thánh Lễ. Thật ra, các tâm tình tốt lành này tôi có được là nhờ Song Thân, đặc biệt là hiền mẫu tôi. Chính Mẹ tôi thông truyền cho tôi lòng yêu thích cầu nguyện và phụng sự THIÊN CHÚA. Chính Mẹ tôi dạy cho tôi biết cách thức dành cho THIÊN CHÚA chỗ đứng ưu hạng. Cũng chính Mẹ tôi gieo vào lòng thơ trẻ của tôi tâm tình yêu mến những sự thuộc về THIÊN CHÚA và chỉ sống duy nhất cho Ngài và vì Ngài mà thôi.

Thế nhưng - trở trêu thay - cũng chính Song Thân cùng với toàn thể gia đình ào-ào lên tiếng phản đối khi tôi bày tỏ ước nguyện dâng hiến cho THIÊN CHÚA trong một dòng tu. Thật vậy, khi lần đầu tiên tôi tỏ bày hạt giống ơn gọi nảy sinh trong lòng tôi, Mẹ tôi tức khắc phản ứng:

- Chỉ là giấc mơ con nít! Một giấc mơ, nhưng không được lập lại!

Chỉ riêng thân phụ tôi tỏ ra khoan hòa hơn. Người nói:

- Nếu đó là thánh ý THIÊN CHÚA, thì xin được thể hiện!

Mặc dầu dõng dạc tuyên bố như thế, nhưng mỗi khi có dịp bàn về tương lai cuộc đời tôi, Ba tôi tâng-lờ đi, không bao giờ nhắc đến chuyện tôi từng bày tỏ ước muốn trở thành tu sĩ, dâng hiến toàn thân phụng sự THIÊN CHÚA! Ưu tư duy nhất của Cha Mẹ tôi - giống như bao cha mẹ Công Giáo khác - là giáo dục tôi nên người tín hữu tốt. Thế thôi! Không hơn không kém!

Thời gian tuần tự trôi qua. Tôi chu toàn nghiêm chỉnh việc học và đạt kết quả tốt. Trong khi đó, hạt giống ơn gọi vẫn tiếp tục lớn lên trong lòng tôi cho đến khi gặp cơ hội thuận tiện. Năm ấy tôi theo lớp giáo lý để chuẩn bị lãnh bí tích Thêm Sức. Trong một giờ giáo lý, thầy giáo nói về Đời Thánh Hiến. Thấy tôi chăm chú lắng nghe và từng chuyên cần học hỏi, thầy không do dự khẳng định:

- Phải cầu nguyện xin THIÊN CHÚA kêu gọi phục vụ Ngài những bạn trẻ như ..

và thầy giáo lấy tay chỉ thẳng vào tôi. Rồi thầy nói thêm:

- Và nếu Chúa gọi, thì phải đáp lại!

Lời quả quyết của thầy dạy giáo lý gây hiệu quả lớn lao trong tâm hồn tôi. Sau giờ giáo lý, tôi đến nói chuyện với thầy. Thầy bảo tôi theo thầy về nhà thầy để nói chuyện nghiêm chỉnh hơn.

Khi trở về nhà, tôi kể lại tất cả cho Mẹ tôi nghe. Nghe xong, Mẹ tôi lớn tiếng răn-đe:

- Mẹ không muốn con đặt chân đến nhà ông ta! Lần sau, nếu ông ta hỏi thì con phải trả lời là con sẽ nghĩ đến điều ấy, rồi chạy trốn khỏi mặt ông ta! "Lời Mẹ cũng là Lời Chúa"! Nhớ cho kỹ nhé!

Dĩ nhiên tôi răm-rắp nghe theo lời Mẹ dặn. Và để khỏi làm phiền lòng Mẹ, tôi quyết định từ đây không bao giờ nghĩ đến hoặc mở miệng nói về ơn gọi tu trì nữa! Phải chuyển cuộc đời đến một hướng đi khác.

Cùng với các bạn thanh thiếu niên khác tôi tham dự đủ loại hoạt động vui chơi của lứa tuổi dậy thì. Thế nhưng, nhờ những bài giáo lý lĩnh hội về chỗ đứng và tầm quan trọng của bí tích Thêm Sức, cũng như hiểu rõ sứ mệnh trao phó cho tín hữu Công Giáo là phải làm chứng cho Đức Chúa GIÊSU KITÔ giữa lòng thế giới, cuộc sống đạo của tôi vững mạnh hơn. Tôi tích cực tham gia các hoạt động của giáo xứ và giáo phận, mặc cho bè bạn rủ-rê và thế trần lôi-cuốn!

Cùng thời gian này xảy ra biến cố đáng ghi nhận. Nó như dấu chứng lòng nhân từ bao la của THIÊN CHÚA luôn theo sát cuộc đời tôi. Vào một ngày thứ bảy tôi đến nhà thờ xưng tội. Nơi đây tôi gặp một Linh Mục từ giáo xứ khác đến giúp Cha Sở giáo xứ tôi giải tội. Giải tội xong, Cha nói với tôi về ơn gọi tu dòng và khuyên tôi nên bàn hỏi với một Linh Mục của giáo xứ. Dĩ nhiên tôi chỉ nghe rồi bỏ qua, cho rằng không đáng lưu ý, dầu tận tâm tâm tôi bắt đầu nghĩ ngợi và suy tư hơn về cuộc đời tôi. Tôi thấy chính tôi phải lãnh trách nhiệm giải quyết vấn đề của tôi. Và THIÊN CHÚA Quan Phòng, trong niềm Nhân Hậu Vô Biên,

cũng đích thân can thiệp. Ngài cho hạt giống ơn gọi trong tôi lớn mạnh khiến tôi quyết định đi gặp và nói chuyện với Cha Phó. Dưới sự hướng dẫn của Cha Phó và trải qua thời gian cầu nguyện, THIÊN CHÚA tỏ lộ cho tôi thấy rõ thánh ý của Ngài.

Tôi quyết định liên lạc với các Tu Sĩ dòng Anh Em Phan Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm và xin đến lưu ngụ nơi Cộng Đoàn 2 tuần lễ để tìm hiểu. Tôi cảm thấy thật thoải mái khi sống trong Cộng Đoàn và khám phá ra hai đặc tính của Hội Dòng là "Phan-Sinh" và "Thánh-Mẫu". Thời gian tìm hiểu chấm dứt, tôi trở lại gia đình thu xếp mọi chuyện và khăn gói lên đường trở lại Tu Viện. Tôi chính thức gia nhập Hội Dòng Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm và sống tại Cộng Đoàn mang tên "Đức Trinh Nữ Sầu Bi và Hiền Mẫu THIÊN CHÚA Nhân Lành.

Vâng đúng thế, nơi đây tôi sẽ ca khen lòng Nhân Lành của THIÊN CHÚA cho đến hơi thở cuối cùng.

... "Phúc thay người ở trong thánh điện, họ luôn luôn được hát mừng Ngài. Phúc thay kẻ lấy Ngài làm sức mạnh, áp ủ trong lòng giấc mộng hành hương. Lúc thấy qua thung lũng khô cằn, họ biến nó thành nguồn suối nước, mưa đầu mùa đổ phúc lộc chứa chan. Càng tiến lên họ càng mạnh bước đến chiêm ngưỡng Chúa Trời ngự trên núi Sion" (Thánh Vịnh 84,5-8).

("Il Settimanale di Padre Pio", Anno VII, n.18, 4 Maggio 2008, trang 23-25)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt